

LES AUDICIONS PER A ESCOLARS A JJMM DE SABADELL

En tots els àmbits d'actuació que pretenen transformar la realitat social per fer-la més adient a la naturalesa essencial de l'home, s'hi pot aplicar el concepte de "fer política". No tan sols els ajuntaments i els diferents governs fan política. També en fan les entitats culturals. Sempre que, és clar, la seva activitat tingui una repercussió més enllà de facilitar determinats serveis als seus associats. Dit d'altra manera: sempre que aquestes activitats tinguin per objectiu un increment del benestar de la població. En aquest cas, del benestar cultural; un benestar en termes de qualitat de vida.

Ara que es comença a donar importància al presupost, perquè indica com i en què es gastaran els diners del contribuent, la gent ha començat a saber que en política hi ha dues maneres de gastar els diners: per fer coses noves i per mantenir les que ja existeixen. Naturalment, tots els polítics aspiren a fer coses noves perquè es recordi la seva gestió, el que se'n diu "política d'inversions": parcs, edificis, carreteres, escoles, hospitals, urbanitzacions..., coses que es veuen. A l'entrada del nou edifici s'hi col·loca una làpida que recorda el dia en què es va inaugu-

rar i el nom de la persona que aleshores manava; queda constància de qui ho ha fet. Els qui vénen al darrere han de pagar els sous del personal d'aquests centres, repintar les parets i mantenir els parcs. Necessiten i gasten molts diners per a fer tot això, però ningú ho nota. I no poden posar enlloc el seu nom.

En la vida política els llocs de responsabilitat cultural no són gaire apreciats; segurament perquè la política relacionada amb la cultura no permet fer inversions i poder-se lluir fàcilment. Sempre es poden construir teatres, centres cívics i museus on no n'hi ha; però la veritable tasca cultural és aconseguir que aquests teatres i museus s'omplin de gent i que en els centres cívics s'hi faci quelcom més que jugar a cartes. Dissortadament, els responsables de la política cultural acostumen a gastar els diners repartint subvencions o organitzant esdeveniments extraordinaris, capaços d'atreure massivament la gent: no per la naturalesa del que s'ofereix, sinó per la seva espectacularitat. Fan una política de despesa total, sense quasi inversió: una política de focs d'artifici; una política d'espectacle i de festa

Iniciación musical para escolares

Juventudes Musicales de Sabadell. viene realizando todos los sábados por la mañana sesiones musicales dedicadas a los escolares semanalmente a una temática determinada. Música sinfónica, música de cámara, son los temas ya estudiados... La foto de Farrán ofrece un aspecto de una de estas sesiones en la que el aplaudido y joven violinista sabadellense José Luis Puig y el pianista don José María Llorens, que interpretan una de las sesiones celebradas en el Auditorio de la Caja de Ahorros.

*Audició del dia 13 de
desembre de 1972. D.S.*

major. Els focs d'artifici són molts bonics, però després d'haver cremat uns quants milions de pessetes, el nivell cultural de la població continua igual.

JJMM de Sabadell va patir durant molt de temps aquesta manca d'inversió en cultura dels poders públics. En l'àmbit de la música ho va haver d'assumir tot: la despesa i la inversió. La despesa consistia a mantenir una programació de concerts, desafiant el perill constant que, a partir del quartet de corda, el nombre d'intèrprets fos superior al del públic que els escoltava. I la inversió va consistir a crear o patrocinar, estructurar i consolidar grups corals i instrumentals. I sobretot en les audicions musicals per a escolars.

Les audicions musicals per a escolars han constituït una gran inversió en cultura musical. Han possibilitat el despertar de la sensibilitat per a la música de molts infants, superant així la manca total de cultura musical d'una població ineducada o educada segons uns plans d'estudi en els quals l'estètica era tradicionalment absent. Fins i tot la majoria dels qui havien anat a col·legi només coneixien l'existència d'algun compositor famós per algun paràgraf perdut en algun llibre d'història.

Des dels seus inicis JJMM de Sabadell organitzava esporàdicament audicions per a escolars, probablement fent-se ressò de l'experiència de països culturalment més avançats, on JJMM comptava ja amb una llarga tradició en el camp de l'animació musical. Però el factor decisiu en el desenvolupament i consolidació d'aquesta activitat fou la presència en els nous Plans d'Estudi de l'Ensenyament General Bàsic d'una assignatura anomenada "Música". Aquesta assignatura escolar va esdevenir un nou àmbit de treball remunerat per a molts professionals de la música. I van ser ells, des de les escoles, els qui van provocar l'aparició d'una demanda cultural que JJMM va tenir l'encert i l'habilitat de satisfer.

Diu Confuci que al poble li cal fer unes determinades coses per a ser feliç, i que tant se val si les fa de grat o per força. Probablement no tots els nens i nenes fruïen tant en aquestes audicions com els organitzadors i els músics que tocaven. Però la veritat és que no era gaire difícil aconseguir el silenci

CONCERTS PER A ESCOLARS

NOVEMBRE 83
ABRIL 84

ORGANITZA: JOVENTUTS MUSICALS
COLLABOREN: ESCOLES
ASSOCIACIONS DE PARES
PATROCINA: GENERALITAT DE CATALUNYA
DIPUTACIO
AJUNTAMENT
CAIXA DE BARCELONA

indispensable per a poder començar, i érem capaços de mantenir-lo durant prop d'una hora. Els organitzadors –JJMM i mestres– en gaudíem perquè teníem un espai en què podíem ser creatius i estimular amb mètode i continuïtat quelcom que no es pot improvisar: la sensibilitat artística. Vàrem elaborar el nostre Pla d'Estudis amb dos cicles: el primer, Coneixements dels Instruments Musicals; el segon, Història de la Música. Vàrem confeccionar uns dossiers destinats a preparar i complementar cada audició a l'escola. Discutíem constantment l'eficàcia del que fèiem. No totes les propostes de JJMM eren acceptades; algunes van semblar massa revolucionàries i les audicions es van mantenir

com tradicionalment havien estat: donant importància a la música i deixant els músics en un segon terme. Però els músics també ho passaven bé preparant un programa adient i tocant davant un auditori... ple de gom a gom! És clar, en un desert cultural com el d'aleshores, els concerts destinats a fomentar la música eren els únics que tenien èxit.

Ja han passat bastants anys i avui dia qualsevol entitat, pública o privada, pot organitzar un concert a Sabadell sense que li caigui la cara de vergonya per manca de públic. No podem mesurar el grau de contribució de les audicions a aquest fenomen perquè no volem caure en el mal gust de fer enquestes als assistents. Però, sens dubte, no vàrem pas contribuir al fet que els nens avorrissin la música.

Malauradament, el que no vàrem aconseguir va ser engrescar els poders públics. En aquells temps encara no entenien el concepte d'"inversió en cultura" ni el de "política cultural". Si l'haguessin entès, tots plegats hauríem pogut fer molta més feina: ells haurien pogut marcar i finançar una política i JJMM l'hauria executada. Però els poders públics es limitaven a repartir subvencions testimonials, amb total ignorància del que les entitats culturals feien o podien fer. Eren els pares de les escoles els qui pagaven una quota per finançar les audicions. No vàrem poder estendre la influència de les audicions més enllà de les escoles privades. I no pas totes. Les públiques d'aquell temps en varen romandre excloses.

JORDI SAPÉS